

Vec C-686/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

18. september 2019

Vnútroštátny súd:

Augstākā tiesa (Senāts)

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

12. september 2019

Žalobkyňa v konaní na prvom stupni a navrhovateľka v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

SIA „Soho Group“

Odporca v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

[*omissis*]

Správne kolégium

Latvijas Republikas Senāts (Najvyšší súd Lotyšskej republiky)

ROZHODNUTIE

v Rige, 12. septembra 2019

Augstākā tiesa (Najvyšší súd) [*omissis*] [zloženie vnútroštátneho súdu]

preskúmal v rámci písomnej časti konania kasačný opravný prostriedok podaný SIA „Soho Group“ proti rozsudku Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd, Lotyšsko) zo 4. decembra 2018 v správnom spore, ktorý sa začal tým, že SIA „Soho Group“ podala žalobu o neplatnosť rozhodnutia Patērētāju aizsardzības centrs (Úrad na ochranu práv spotrebiteľov) z 21. februára 2017 vydaného v konaní pre porušenie kolektívnych záujmov spotrebiteľov [*omissis*].

Okolnosti predchádzajúce sporu

Skutkový stav

[1] Úrad na ochranu práv spotrebiteľov vykonal kontrolu, či informácie o službách na diaľku poskytované spoločnosťou SIA „Soho Group“, ktoré sa nachádzali na internetovej stránke www.sohocredit.lv, boli v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi práva spotrebiteľov.

[2] Na základe kontroly Úrad na ochranu práv spotrebiteľov zistil, že SIA „Soho Group“ ponúkala zmluvy o úvere, v ktorých jedna z doložiek s názvom „Predĺženie doby úveru“ znela takto:

„6.1. Dlužník môže predĺžiť dobu úveru.

6.2. Dobu úveru možno predĺžiť, ak dlžník zaplatí poplatok za predĺženie prostredníctvom jeho prevodu na účet veriteľa. Pri platení poplatku za odklad musí dlžník uviesť v platobnom príkaze číslo zmluvy a v poznámke uviesť ‚predĺženie‘ (napríklad: R.Č. 308 predĺženie). Po prijatí poplatku za predĺženie oznámi veriteľ dlžníkovi predĺženie lehôt splátok úveru, ktoré sú uvedené v osobitných ustanoveniach zmluvy alebo v splátkovom kalendári, alebo zamietnutie predĺženia, a to prostredníctvom oznámenia adresovaného na číslo mobilného telefónu dlžníka, ktoré je uvedené pri registrácii tohto dlžníka. Veriteľ má právo zamietnuť predĺženie. Veriteľ nie je povinný odôvodniť zamietnutie predĺženia. V prípade, ak bolo dlžníkovi oznámené zamietnutie predĺženia veriteľom, veriteľ použije prijatý poplatok za predĺženie úveru na čiastočné zaplatenie splátky úveru, poplatku za úver alebo za úroky, ako aj na zaplatenie úrokov

z omeškania, vypočítaných v súlade s ustanoveniami zmluvy. Dlužník je v takom prípade povinný zaplatiť k termínu splatnosti úveru celú nesplatenú sumu úveru a poplatok za úver, alebo sumu uvedenú v splátkovom kalendári.

6.3. Po zaplatení poplatku za predĺženie sa doba splatnosti úveru predĺži:

6.3.1. Ak je úver prijatý na dobu splatnosti do 30 (tridsiatich) dní, doba splatnosti úveru sa predĺži od posledného dňa splatnosti úveru do dátumu uvedeného v návrhu veriteľa na predĺženie a potvrdeného dlžníkom.

6.3.2. Ak je úver prijatý na dobu splatnosti do 12 (dvanástich) mesiacov, [v takom prípade] sa dátum splatnosti úveru a úrokov uvedený v splátkovom kalendári odkladá o jeden kalendárny mesiac.“

Določka s názvom „Suma, poskytnutie a splatenie úveru“ stanovuje:

„5.5. Za poskytnutie úveru a jeho použitie alebo predĺženie zaplatí dlžník veriteľovi poplatok za použitie úveru: ...

5.5.2. Poplatok za predĺženie úveru, ktorý závisí od sumy a doby úveru, ak si dlžník želá predĺžiť dobu splatnosti úveru stanovenú v osobitných ustanoveniach, vo fakturácii alebo v splátkovom kalendári.“

[3] Úrad na ochranu práv spotrebiteľov na základe vykonanej kontroly dospel k záveru, že SIA „Soho Group“ ponúkala spotrebiteľom zmluvy o úvere, ktorých celkové denné náklady neboli v súlade s § 8 ods. 2.³ Patērētāju tiesību aizsardzības likums (zákon o ochrane práv spotrebiteľov) pokiaľ ide o predĺženie doby úveru. V dôsledku toho konštatoval, že náklady na zmluvu o spotrebiteľskom úvere spoločnosti SIA „Soho Group“ neboli primerané a neboli v súlade s čestnou obchodnou praxou v zmysle § 8 ods. 2.² zákona o ochrane práv spotrebiteľov. Keďže sa Úrad na ochranu práv spotrebiteľov domnieval, že celkové náklady spojené s úverom zahŕňajú náklady na predĺženie úveru, keďže ustanovenia o predĺžení úveru boli súčasťou podmienok zmluvy o úvere uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom, uložil spoločnosti SIA „Soho Group“ pokutu vo výške 25000 eur.

[4] SIA „Soho Group“ bez toho, aby namietala skutkové okolnosti, podala proti rozhodnutiu Úradu na ochranu práv spotrebiteľov žalobu na administratívnu rajona tiesa (Okresný správny súd, Lotyšsko), v ktorej uviedla, že tento úrad nesprávne vyložil uvedené právne predpisy.

[5] Administratívna apgabaltiesa (Krajský správny súd, Lotyšsko), ktorý rozhodoval o odvolaní, zamietol odvolanie rozsudkom zo 4. decembra 2018. Uvedené rozhodnutie je založené na nasledujúcich tvrdeniach:

[5.1] Z § 1 bodu 9 zákona o ochrane práv spotrebiteľov vyplýva, že celkové náklady spojené s úverom zahŕňajú akékoľvek náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť, aby získal alebo použil úver, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Patria sem napríklad úroky za použitie úveru, platby poplatkov, rôzne administratívne poplatky, napríklad za prípravu zmluvy o úvere, overovanie úverovej bonity, poskytnutie úveru, potvrdenie o vykonaní platieb, poplatky za sprostredkovanie úveru hradené spotrebiteľom, atď.

[5.2] Pojem „celkové náklady spojené s úverom“, ktorý používa nariadenie Rady ministrov č. 1219 z 25. októbra 2016, vo svojom odseku 6 s názvom „Noteikumi par patērētāja kredītēšanu“ (Ustanovenia o spotrebiteľskom úvere) odkazuje na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov úveru, čo potvrdzuje aj názov príslušnej kapitoly nariadenia Rady ministrov, v systematickom výklade právnych noriem, a napríklad v odseku 8 tohto nariadenia, podľa ktorého „pri výpočte [ročnej percentuálnej miery nákladov] sa vychádza z predpokladu, že zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o úvere“. To znamená, že výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov úveru vychádza z obdobia, v ktorom sa predpokladá, že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti v súlade s lehotami a podmienkami, ktoré si obaja dojednali v zmluve o úvere. Pri výklade § 8 ods. 2.³ zákona o ochrane práv spotrebiteľov je potrebné považovať poplatky za predĺženie úveru za poplatky, ktoré podliehajú obmedzeniam celkových nákladov spojených s úverom, keďže tieto poplatky sú zahrnuté do celkových nákladov spojených s úverom.

[5.3] V spore sa nespochybňuje, že žalobkyňa v skutočnosti umožňuje predĺženie doby splatnosti úveru stanovenej v zmluve alebo odloženie platby na určitý čas. Veriteľ má právo uložiť poplatok za použitie úveru za obdobie, v ktorom sa odložila úhrada záväzkov stanovených v zmluve. Podľa názoru súdu by však tento poplatok nemal byť neobmedzený alebo neprímeraný. Zo spisu tiež vyplýva, že počet predĺžení uskutočnených klientmi žalobkyne bol v prvej polovici roku 2016 značný a dosiahol niekoľko desiatok tisíc eur. Z toho vyplýva, že úverová bonita dlžníkov sa neposudzuje dostatočne, a že žalobkyňa počíta s predĺženiami a stanovuje pre ne vysoký poplatok, ktorý neponecháva spotrebiteľovi možnosť výberu v prípade, že nie je možné splatiť úver v stanovenej lehote, ktorá je relatívne krátka. Novela zákona mala za cieľ odstrániť túto situáciu, a tým chrániť spotrebiteľa.

[5.4] Nemožno prijať tvrdenie žalobkyne, že platby poplatku za predĺženie úveru treba považovať za platby, ktoré nie sú veriteľovi známe. Platby poplatku sú osobitne stanovené a sú obom stranám známe. Okrem toho vzhľadom na to, že sa predlžuje polovica úverov, nemožno to považovať za výnimočnú situáciu alebo za zriedkavú a nepredvídateľnú

udalosť. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere sa nezohľadňuje platba poplatku za predĺženie doby splatnosti úveru, keďže táto doložka nie je podľa zmluvy povinná a nemusí byť dojednaná. Ak sa však doba platnosti zmluvy predĺži alebo ak sa poskytnú dodatočné lehoty na splatenie úveru, v takom prípade sa tieto náklady — tým, že sú viazané na použitie úveru počas doby, ktorá nasleduje po použití úveru (platby za predĺženie, platby za poskytnutie dodatočnej lehoty na splatenia úveru, atď.) — stanú známe, a považujú sa za náklady na úver, na ktoré sa vzťahujú obmedzenia uvedené v § 8 ods. 2.³ zákona o ochrane práv spotrebiteľov.

[5.5] Z § 8 ods. 2.² zákona o ochrane práv spotrebiteľov vyplýva, že náklady na zmluvu o spotrebiteľskom úvere musia byť primerané nielen pred alebo v čase uzatvorenia zmluvy, ale aj počas celej doby platnosti uvedenej zmluvy. Podľa dôvodovej správy k návrhu zákona je cieľom tohto zákona chrániť ekonomické záujmy spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, vrátane záujmu spotrebiteľa na tom, aby sa nadmerne nezadlžil, zaručiť primeranosť celkových nákladov spojených s úverom, a podpora posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa.

Celkové náklady spojené s úverom musia byť primerané a zodpovedať čestnej obchodnej praxi bez ohľadu na to, či sa úver poskytne alebo či sa jeho doba splatnosti predĺži. Zo spisu možno vyvodiť, že po rozsiahlych diskusiách v tomto sektore a tiež v parlamente, sa na dosiahnutie cieľa stanoveného v dôvodovej správe k návrhu zákona rozhodlo použiť najširšiu definíciu celkových nákladov spojených s úverom, a preto sa celkové náklady spojené s úverom obmedzili. Možno usúdiť, že pojem celkových nákladov spojených s úverom sa prebral do zákona o ochrane práv spotrebiteľov zámerné s cieľom, aby sa uvedený pojem uplatňoval nielen pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov, ale aj pri obmedzeniach celkových nákladov spojených s úverom. Keďže náklady na odklad úveru sa určujú v čase nadobudnutia platnosti zmluvy o úvere, v prípade, ak spotrebiteľ chce predĺžiť uzatvorenú zmluvu, obmedzenia celkových nákladov spojených s úverom stanovené v § 8 ods. 2.³ zákona o ochrane práv spotrebiteľov sa vzťahujú aj na náklady na predĺženie úveru, pretože v čase dohodnutia predĺženia sú známe celkové náklady spojené s úverom.

[6] Žalobkyňa podala proti uvedenému rozsudku kasačný opravný prostriedok. V kasačnom opravnom prostriedku uvádza, že platba za predĺženie nie je povinná na získanie úveru ani na jeho použitie. Predĺženie zmluvy je jednou z troch alternatív postupu k termínu splatnosti úveru. Ďalšie dve alternatívy spočívajú v splatení úveru bez dodatočných platieb alebo v nesplatení úveru, čo umožňuje počítať úrok z omeškania. Podľa názoru žalobkyne nemožno náklady na predĺženie zahrnúť do celkových nákladov spojených s úverom, pretože skutočnosť predĺženia nie je známa v čase uzatvorenia zmluvy, teda v čase, keď sa určujú celkové náklady spojené s úverom a počíta sa ročná percentuálna miera nákladov.

Právny základ

Uplatniteľný právny rámec

Právo Európskej únie

[7] Odôvodnenia 20 a 43, ako aj článok 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48“).

Lotyšské právo

[8] Zákon o ochrane práv spotrebiteľov (v jeho znení uplatniteľnom na rozhodovanie vo veci, ktoré je dostupné prostredníctvom internetovej stránky: <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>), stanovuje:

„§ 1. Pojmy použité v tomto zákone

Na účely tohto zákona sa rozumie:

9. Celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom: všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe (okrem notárskych poplatkov). Zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak je navyše uzavretie zmluvy o poskytnutí služieb povinnou predchádzajúcou podmienkou, aby spotrebiteľ získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

...

§ 8. Spotrebiteľský úver

...

2². Náklady na zmluvu o spotrebiteľskom úvere musia byť primerané a v súlade s čestnou obchodnou praxou. Celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vypočítajú v súlade s postupmi stanovenými v právnych predpisoch, ktoré upravujú spotrebiteľské úvery.

2³. Za požiadavky nezlučiteľné s odsekom 2.² tohto paragrafu sa považujú tie celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, ktoré presahujú 0,55 % denne z výšky úveru od prvého do siedmeho dňa (vrátane) použitia úveru, 0,25 % denne z výšky úveru od ôsmeho do štrnásteho dňa (vrátane) použitia úveru, a 0,2 % denne z výšky úveru od pätnásteho dňa použitia úveru. V zmluvách, podľa ktorých sa musí úver splatiť na požiadanie alebo v ktorých lehota na použitie úveru presahuje 30 dní, sa za požiadavky zlučiteľné s odsekom 2.² tohto paragrafu nepovažujú tie celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, ktoré presahujú 0,25 % denne z výšky úveru.

Obmedzenia celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom sa nevzťahujú na tie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorých sa na účely ich uzatvorenia uloží veriteľovi do úschovy predmet ako zábezpeka, a pri ktorých sa zodpovednosť spotrebiteľa obmedzuje výlučne na založený predmet. ...“

[9] Nariadenie Rady ministrov č. 1219 o spotrebiteľskom úvere z 25. októbra 2016 (dostupné prostredníctvom internetovej stránky: <https://likumi.lv/ta/id/285975-noteikumi-par-pateretaja-kreditesanu>).

„2. Pojmy použité v tomto nariadení:

2.1. „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“: je súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom;

2.2. „ročná percentuálna miera nákladov“: sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako ročná percentuálna sadzba z celkovej výšky úveru, vrátane nákladov v súlade s odsekmi 5, 6 a 7 tohto nariadenia;

...

6. Na účel výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa určia celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom. Pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa sa nezohľadňujú nasledujúce poplatky:

6.1. Akékoľvek poplatky, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie alebo nesprávne splnenie záväzku stanoveného v zmluve o úvere.

6.2. Poplatky, ktoré spotrebiteľ zaplatí pri kúpe tovaru alebo služieb, s výnimkou kúpnej ceny, bez ohľadu na to, či sa transakcia vykoná v hotovosti alebo na úver.

7. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, pokiaľ otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

8. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o úvere.

9. V prípade zmlúv o úvere, ktoré umožňujú zmeny v ročnej percentuálnej miere nákladov, v úrokovej sadzbe úveru, alebo v iných poplatkoch, ktoré sú zahrnuté do ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré

sa však nedajú stanoviť v čase výpočtu, sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov vychádza z predpokladu, že úroková sadzba úveru a ostatné poplatky zostanú fixné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o úvere.“

Dôvody existencie pochybností o výklade právnych predpisov Európskej únie

[10] Pojem „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ bol zavedený zákonom o ochrane práv spotrebiteľov v súlade s článkom 3 písm. g) smernice 2008/48. Výklad ustanovenia zákona o ochrane práv spotrebiteľov je v dôsledku toho určený obsahom príslušnej normy EÚ. V prejednávanej veci je potrebné objasniť, či celkové náklady spojené s úverom zahŕňajú náklady na predĺženie úveru, keďže dojednania o predĺžení úveru sú súčasťou ustanovení a podmienok zmluvy o úvere uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom. Otázka sa preto týka výkladu ustanovení smernice 2008/48, o ktorých má vnútroštátny súd určité pochybnosti z dôvodov uvedených nižšie.

[11] Z analýzy judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že definícia pojmu „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ uvedená v článku 3 písm. g) smernice 2008/48 je mimoriadne široká na splnenie cieľa smernice spočívajúceho v zabezpečení vysokého stupňa ochrany spotrebiteľov, a ustanovenia zmluvy o úvere, ktoré obmedzujú tento pojem, sú nezlučiteľné. Smernica 2008/48 stanovuje v oblasti spotrebiteľského úveru úplnú a nutnú harmonizáciu v niekoľkých kľúčových oblastiach, ktorá sa považuje za potrebnú na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Európskej únii zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa uľahčil vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi. Mimoriadne široká definícia pojmu „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ v zmysle tohto článku 3 písm. g) zodpovedá cieľu, ktorý sleduje uvedená smernica a ktorý umožňuje zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 8. decembra 2016, Verein für Konsumenteninformation, C-127/15, ECLI:EU:C:2016:934, body 27 a 35). V tejto veci sa generálna advokátka domnievala, že definícia „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ uvedená v článku 3 písm. g) je dostatočne široká, aby zahŕňala náklady na vymáhanie vzniknuté v prípade, keď dlžník neplní pôvodnú zmluvu, bez ohľadu na to, či tieto náklady vyberá veriteľ sám, alebo prostredníctvom vymáhača pohľadávok, ktorý koná v jeho mene (návrhy generálnej advokátky Eleanor Sharpston prednesené 21. júla 2016, Verein für Konsumenteninformation, C-127/15, ECLI:EU:C:2016:584, body 41).

[12] Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie zároveň vyplýva, že veriteľ môže vyberať aj iné druhy poplatkov, ktoré nie sú uvedené v smernici 2008/48. Členské štáty tak majú diskrečnú právomoc regulovať druhy poplatkov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 2012, SC Volksbank România, C-602/10, ECLI:EU:C:2012:443, body 65 až 67). Z uvedeného možno vyvodiť, že aj pojem „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ uvedený v článku 3 písm. g) smernice 2008/48 by sa mohol vo vnútroštátnych právnych poriadkoch vykladať rozdielne.

[13] Európska komisia v usmerneniach na uplatnenie smernice 2008/48 uviedla, že celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom zahŕňajú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť, aby mohol získať úver alebo ho použiť, a ktoré sú veriteľovi známe alebo ktoré môže veriteľ určiť. Tieto náklady zahŕňajú výber úrokov, daní a poplatkov, ktoré vyplývajú zo zmluvy o úvere (na rozdiel napríklad od daní z tovaru alebo služieb), poplatky za sprostredkovanie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, administratívne poplatky (napríklad za prípravu úveru alebo za preskúmanie a schválenie uzatvorenia zmluvy o úvere), dodatočné poplatky a poplatky za realizáciu výpisov z účtu alebo poštových zásielok. Do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom sa nezahŕňajú poplatky za nečinnosť (*dormancy or inactivity fees*) súvisiace s nevyužitím úveru. Informácie o uvedených poplatkoch však musia byť poskytnuté ako súčasť predzmluvných informácií podľa článku 5 ods. 1 písm. i) a článku 6 ods. 1 písm. e), a zmluvných informácií podľa článku 10 ods. 2 písm. k) (*Commission staff working document: Guidelines on the application of Directive 2008/48/EC (Consumer Credit Directive) in relation to costs and the Annual Percentage Rate of charge, SWD(2012) 128, Brussels, 8.5.2012, p. 15*) [pracovný dokument Komisie o usmerneniach na uplatnenie smernice 2008/48/ES (smernica o zmluvách o spotrebiteľskom úvere) vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov (Brusel)].

[14] Súdny dvor Európskej únie tiež v rozsudku z 21. apríla 2016 rozhodol o význame celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom (vo veci Radlinger a Radlingerová, C-377/14, ECLI:EU:C:2016:283). Toto rozhodnutie však neobsahuje výklad právnych predpisov potrebný na zodpovedanie tejto otázky. Rovnako aj vo veci Súdneho dvora Európskej únie, Lexitor Sp. (C-383/18), sa návrhy generálneho advokáta (ECLI:EU:C:2019:451), ktoré boli dostupné v čase vydania tohto rozhodnutia, zaoberajú určitými aspektmi uplatňovania pojmu „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“.

[15] Vzhľadom na doterajšiu judikatúru vypracovanú Súdny dvorom Európskej únie sa vnútroštátny súd domnieva, že analýza právnych predpisov na prvý pohľad naznačuje, že náklady na predĺženie zmluvy by nemali byť zahrnuté do „celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“. V prejednávanej veci však niektoré konkrétne ustanovenia posudzovanej zmluvy potvrdzujú, že veriteľ považuje predĺženie zmluvy o úvere za prijateľnú alternatívu k nesplateniu úveru. Potvrdzuje to tak podrobné znenie týchto ustanovení v zmluve, ako to uviedla žalobkyňa v kasačnom opravnom prostriedku, ako aj veľký počet zmlúv, ktoré boli v praxi predĺžené.

[16] S ohľadom na vyššie uvedené má vnútroštátny súd pochybnosti o výklade článku 3 písm. g) smernice 2008/48. Vnútroštátny súd sa preto domnieva, že je potrebné položiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie. [*omissis*].

Výroková časť

V súlade s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, [omissis] vnútroštátny súd

rozhodol

položiť Súdnemu dvoru Európskej únie nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Je pojem „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“, ktorý je vymedzený v článku 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, autonómny pojem práva Európskej únie?
2. Sú náklady na predĺženie splatnosti úveru zahrnuté do pojmu „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ vymedzeného v článku 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, kedy sú dojednania o predĺžení splatnosti úveru súčasťou ustanovení a podmienok zmluvy dohodnutých medzi dlžníkom a veriteľom?

prušiť konanie až do vyhlásenia rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie.

[omissis] [opravné prostriedky, potvrdenie správnosti vyhotovenia, podpisy a dátumy]